

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

EUROPSKI SUD ZA LJUDSKA PRAVA

PRVI ODJEL

PREDMET ALEKSIĆ PROTIV HRVATSKE

(Zahtjev br. 12422/10)

PRESUDA

STRASBOURG

5. prosinca 2013.

Ova je presuda konačna, no može biti podvrgnuta uredničkim izmjenama.

U predmetu Aleksić protiv Hrvatske,

Europski sud za ljudska prava (Prvi odjel), zasjedajući u vijeću u sastavu:

Elisabeth Steiner, *predsjednica*,

Mirjana Lazarova Trajkovska,

Ksenija Turković, *suci*,

i André Wampach, *zamjenik tajnika Odjela*,

nakon vijećanja zatvorenog za javnost 12. studenoga 2013.,

donosi sljedeću presudu koja je usvojena ovog datuma:

POSTUPAK

1. Postupak u ovome predmetu pokrenut je na temelju zahtjeva (br. 12422/10) protiv Republike Hrvatske koji su dva srpska državljanina, g. Milan Aleksić i gđa Olga Aleksić („podnositelji zahtjeva“) podnijela Sudu na temelju članka 34. Konvencije za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda („Konvencija“) dana 8. siječnja 2010.

2. Podnositelje zahtjeva zastupao je g. N. Mamula, odvjetnik iz Karlovca. Hrvatsku vladu („Vlada“) zastupala je njezina zastupnica, gđa Š. Stažnik.

3. Dana 18. svibnja 2011. Vlada je obaviještena o zahtjevu.

ČINJENICE

4. Podnositelji zahtjeva rođeni su 1938., odnosno 1944. i žive u Draginju, Srbija.

5. Dana 15. studenoga 2001. podnositelji zahtjeva podnijeli su Općinskom sudu u Karlovcu prijedlog za ovrhu parnične presude kojom im je dodijeljena naknada štete, a koju je 28. kolovoza 1991. donio Općinski sud u Šapcu u Srbiji.

6. Dana 4. ožujka 2005. predmet je proslijeđen Općinskom sudu u Zagrebu.

7. Prijedlog za ovrhu podnositelja zahtjeva proglašen je nedopuštenim 24. listopada 2005. zbog toga što presuda Općinskog suda u Šapcu nikada nije priznata u Hrvatskoj.

8. Tu je odluku 3. siječnja 2006. potvrdio Županijski sud u Zagrebu koji je svoju odluku punomoćniku podnositelja dostavio 17. veljače 2006.

9. Dana 20. ožujka 2006. podnositelji zahtjeva podnijeli su ustavnu tužbu pred Ustavnim sudom Republike Hrvatske.

10. Dana 10. lipnja 2009. Ustavni sud odbio je ustavnu tužbu podnositelja kao neosnovanu.

11. Odluka Ustavnog suda zastupniku podnositelja dostavljena je 10. lipnja 2009.

PRAVO

I. NAVODNA POVREDA ČLANKA 6. STAVKA 1. KONVENCIJE ZBOG DULJINE POSTUPKA

12. Podnositelji zahtjeva prigovorili su da duljina postupka pred Ustavnim sudom nije bila spojiva sa zahtjevom „razumnog roka” koji je propisan člankom 6. stavak 1. Konvencije, a koji glasi kako slijedi:

„Radi utvrđivanja svojih prava i obveza građanske naravi ... svatko ima pravo da ... sud pravično ... i u razumnom roku ispita njegov slučaj ...”

A. Dopuštenost

13. Vlada je ustvrdila da podnositelji zahtjeva sa svoje strane nisu iskoristili domaća pravna sredstva glede duljine ovršnog postupka pred Općinskim sudom u Karlovcu i Općinskim sudom u Zagrebu. Također je smatrala da se vremensko ograničenje od šest mjeseci treba računati od 3. siječnja 2006. kad je Županijski sud u Zagrebu donio svoju odluku i kad je pred općinskim sudovima završen ovršni postupak. Stoga, po mišljenju Vlade, s obzirom na to da su podnositelji zahtjeva svoj zahtjev Sudu predali u siječnju 2010., nisu udovoljili šestomjesečnom roku.

14. Sud prvo upućuje na svoju odluku u predmetu *Slaviček* kojom je utvrđeno da od 15. ožujka 2002. ustavna tužba na temelju stavka 63. Ustavnog zakona o Ustavnom sudu predstavlja učinkovito domaće pravno sredstvo glede duljine sudskih postupaka u Hrvatskoj (vidi predmet *Slaviček protiv Hrvatske* (odl.), br. 20862/02, ESLJP, 2002-VII). Sud dalje upućuje na svoju presudu u predmetu *Pavić* u kojoj je smatrao da je od 29. prosinca 2005. zahtjev za zaštitu prava na suđenje u razumnom roku prema člancima 27. i 28. Zakona o sudovima postao učinkovito domaće pravno sredstvo glede duljine sudskih postupaka u Hrvatskoj (vidi predmet *Pavić protiv Hrvatske*, br. 21846/08, stavak 36., 28. siječnja 2010.). Slijedi da su podnositelji zahtjeva između 15. ožujka 2002. i 28. prosinca 2005. mogli podnijeti ustavnu tužbu da bi se žalili na duljinu postupka u dijelu pred prvostupanjskim i drugostupanjskim sudovima, dok su između 29. prosinca 2005. i 17. veljače 2006. (datum kada je punomoćniku podnositelja dostavljena drugostupanjska odluka) mogli predati zahtjev za zaštitu prava na suđenje u razumnom roku. Međutim, nisu to učinili. Slijedi da je onaj dio prigovora podnositelja koji se odnosi na postupak u dijelu pred redovnim sudovima nedopušten prema članku 35. stavku 1. Konvencije zbog neiscrpljenosti domaćih pravnih sredstava i mora biti odbačen u skladu s člankom 35. stavkom 4. Konvencije. S obzirom na ovaj zaključak, nije potrebno ispitati Vladin prigovor o daljnjoj nedopuštenosti na temelju nepoštivanja pravila o šest mjeseci.

15. S druge strane, u mjeri u kojoj se ovaj prigovor odnosi na duljinu postupka u dijelu pred Ustavnim sudom Sud smatra da nije očigledno neosnovan u smislu članka 35. stavka 3.(a) Konvencije. Također primjećuje da nije nedopušten ni po kojoj drugoj osnovi. Stoga se mora proglasiti dopuštenim.

B. Osnovanost

1. Razdoblje koje valja uzeti u razmatranje

16. Razdoblje koje valja uzeti u razmatranje počelo je 20. ožujka 2006. kad je podnositelj zahtjeva podnio ustavnu tužbu i završilo 10. srpnja 2009. kad je odluka Ustavnog suda dostavljena punomoćniku podnositelja. Stoga je ono trajalo otprilike tri godine i četiri mjeseca.

2. Razumnost duljine postupka

17. Sud ponavlja da se razumnost duljine postupka mora ocijeniti u svjetlu okolnosti predmeta i s obzirom na sljedeće kriterije: složenost predmeta, ponašanje podnositelja i nadležnih vlastite ono što je bilo od važnosti za podnositelje u sporu (vidi, među mnogim ostalim tijelima, *Frydlender protiv Francuske* [VV], br. 30979/96, stavak 43., ESLJP 2000-VII).

18. Sud je često utvrđivao povrede članka 6. stavka 1. Konvencije u predmetima u kojima su se otvarala slična pitanja kao u ovom predmetu (vidi, primjerice, *Pitra protiv Hrvatske*, br. 41075/02, stavak 21., 16. lipnja 2005. i *Bečeheli protiv Hrvatske*, br. 8855/08, stavci 17. i 20., 2. svibnja 2013.).

19. Nakon što je pregledao sve podnesene materijale, sud smatra da Vlada nije iznijela nijednu činjenicu ili tvrdnju koja ga može uvjeriti da donese drugačiji zaključak u ovom predmetu. Imajući u vidu svoju sudsku praksu na tu temu, Sud smatra da je u ovom predmetu duljina postupka bila prekomjerna te da nije zadovoljila zahtjev „razumnog roka”.

20. Stoga je došlo do povrede članka 6. stavka 1.

II. OSTALE NAVODNE POVREDE KONVENCIJE

21. Podnositelji su također prigovorili, prema članku 6. stavku 1. Konvencije, da u Hrvatskoj nisu mogli ovršiti odluku Općinskog suda u Šapcu.

22. U svjetlu cjelokupnog materijala u njegovu posjedu i u mjeri u kojoj su pitanja na koja se prigovara u okviru njegove nadležnosti, Sud smatra da ovaj predmet ne ukazuje ni na kakvu povredu Konvencije. Slijedi da je prema članku 35. stavku 3. nedopušten kao očigledno neosnovan te da mora biti odbačen prema članku 35. stavku 4. Konvencije.

III. PRIMJENA ČLANKA 41. KONVENCIJE

23. Članak 41. Konvencije navodi:

„Ako Sud utvrdi da je došlo do povrede Konvencije i dodatnih protokola, a unutarnje pravo zainteresirane visoke ugovorne stranke omogućava samo djelomičnu odštetu, Sud će, prema potrebi, dodijeliti pravednu naknadu oštećenoj stranci.”

24. Podnositelji zahtjeva nisu podnijeli zahtjev za pravednom naknadom. U skladu s time, Sud smatra da nema potrebe dodijeliti im bilo koji iznos po toj osnovi.

IZ TIH RAZLOGA, SUD JEDNOGLASNO

1. *Utvrdjuje* da je prigovor o pretjeranoj duljini trajanja postupaka pred Ustavnim sudom dopušten, dok je ostatak zahtjeva nedopušten;
2. *Presuđuje* da je došlo do povrede članka 6. stavka 1. Konvencije;

Sastavljeno na engleskome jeziku i otpravljeno u pisanom obliku dana 5. prosinca 2013. u skladu s pravilom 77. stavcima 2. i 3. Poslovnika Suda.

André Wampach
Zamjenik tajnika

Elisabeth Steiner
Predsjednica

Prevela prevoditeljska agencija Alkemist

